

Megsárgult köszönőkártyák, oklevelek, újságcikkek a múlt századból – immár történelem, „a csendes hősöké”. Közeleg a magyar véradók napja, amikor az idej ünnepek kerülnek reflektorfénybe. Most ráhangolódásképpen emlékezzünk meg a régiekről.

Gavallér Andrásné 1999-es kitüntetésével, azóta megduplázta véradásai számát.

Véradóünnepségre szóló meghívó 1984-ből. A szövegben hangsúlyozzák, hogy Debrecenben abban az évben 25 éves volt az önkéntes véradás – 2017-ben tehát 58. éve adnak önzetlenül, szerény névtelenségbe húzódva és segítő szándékkal vért a donorok a megyeközpontban. Újságcikk 1999. november 23-i dátummal, a debreceni véradóünnepségről számol be. Az első sorban ülők között a hölgy nagyon hasonlít egy másik képre, amelyen **Gavallér Andrásné** tartja kezében emlékeit – ugyanezt a cikket és egy régi, 30-szoros véradásról szóló elismerést.

– 1984-ben rosszul lettem a munkahelyemen, a Nagyerdei Fürdőben. Elájultam. Mikor magamhoz tértem, egyik karomon át vért kaptam, a másikon infúziós oldatot. Elmondták, 10 percnél múlt az életem, de sikerült idejében elvégezni a nagy műtétet. Megtudtam azt is, hogy másfél liter vért vesztettem, és összesen 2 litert kaptam – idézte fel az emléket kérésünkre Gavallér Andrásné. – Megfogadtam, hogy amint lehet, vért adok, és folytatom, amíg tehetem. Most 63-szoros véradó vagyok, de ha nem történik velem baj, akkor is donor lettem volna – szögezte le.

Relikviagyűjtésbe kezdett a Magyar Vöröskereszt Debrecen Területi Szervezete szeptemberben a hóeleji véradásán a **Napló Székházban**. A hölgy és a többi véradók ide hozták be a véradással kapcsolatos az 1900-as évekből származó emlékeiket, kitüntetéseket, köszönetnyilvánításokat és újságcikkeket. Most novemberben, a közelegő magyar véradók

napja alkalmából megkerestük őket, hogy mielőtt megünnepelnénk a 2017 sokszoros, jubiláló véradóit, emlékezzünk a régiekre.

'Mi lett a vietnámmal, aki magyar vért kapott?'

„Fapriccsen feküdtünk ugyan, azok néha összecsuklottak, de jó volt” – olvashatóak Császi Antal szavai a 90-es években kiadott riportban, amely szintén a debreceni kitüntettekéről szól. A cikkben 93-szoros véradóként szólították meg, s ő elmondta, hogy 1964-től véradó. A Postán – ahol dolgozott – 180-an, 200-an is vért adtak egy-egy alkalommal az említett fapriccseken. Vietnámba is vittek vért abban az időben. Ugratták is egymást a véradók: „Mi történt azzal a vietnámmal, aki magyar vért kapott? – Hát nem akart többet dolgozni...”

'Nem olyan nagy dolog, és sokat segít'

Császi Antal érdeklődésünkre elmondta, hogy érettségi után, 18-19 évesen kezdett el vért adni. A Honvédségnél is donor maradt – ahol két nap szabadságot kaptak a véradásért. Folytatta a véradást munkahelyén a Postán. Később maga járt el véradásokra. Mindaddig vért adott, amíg adhatott. Úgy érezte, hogy a véradással járó fájdalom nem nagy ügy ahhoz képest, hogy mennyit segíthet vele másokon – mondta.

Szép véradó-életút: Császi Antal

A férfiak 65 éves korukig maradhatnak donorok. Császi Antal ezt a korhatárt 2011-ben töltötte be. Ebben az évben 160-szoros önkéntes véradásért átvette utolsó kitüntetését. A debreceni

Véradás-relikviák, odaadó, jó humorú donorok

Írta: megyei.szerkeszto

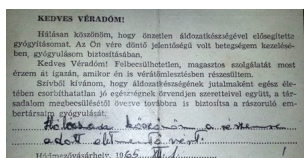
2017. november 07. kedd, 10:06 - Módosítás: 2017. november 07. kedd, 16:00

ünnepség legmagasabb véradásszámú donora volt, így a helyi sajtó hírt adott róla, és a Hajdú-bihari Naplóba is bekerült.

Elkötelezett véradó, sokak mozgósítója

A legrégebbi relikvia az az 1965-ből származó hódmezővásárhelyi köszönőkártya, amelyben a beteg, aki vért kapott (recipiens) személyesen megköszöni Győrfi Attila önkéntes véradónak az életmentő véradást. – A személyes köszönet megindított, boldogság töltött el, hogy segíteni tudtam – mondta **Dr. Győrfi Attila**, aki katona volt 1965-ben. Ezt, a segítségnyújtás örömét és lehetőségét másokkal is meg kívánta osztani, ezért katonatársait, majd mindenkit, akit csak tudott, mozgósított véradásra.

Hódmezővásárhely után Debrecenbe jött ügyvédként, és elkötelezett donor maradt. Rendszeresen adott vért, amíg életkora megengedte. Folytatta az ügy népszerűsítését is, természetesen gyermekeit is ösztönözte véradásra.

A köszönetet és a tett rangját ma a betegeket védő jogszabályok miatt közösen, társadalom nevében tehetjük meg, de ez az értékét nem csökkenti.

Cs. úr vércsoportja A Rh-pozitív, és már veteránnak számít a maga 93 alkalmával. 1964-ben ő is még a „seregben” adott először vért. Többen kipróbálták, és kaptak érte két nap szabadságot, ami mindent megért. Aztán a véradók közt megragadt. Tudja, hogy folyamatosan kell a vér és embereken segíthet avval a kis szűrőssel. Az egész igazán nem kerül semmibe. Egy időben a feleségét is sikerült meggyőzni, de ő a kilencedik alkalom után abbahagyta. Majd sógorát hívta Cs. úr, de az azzal hátrította el, hogy nem akar elajulni.

– Ilyen gyakran előfordul?
– A kezdőknél megiesik, hogy rosszul lesznek. Akik rendszeresen így járnak, később érhető okból nem jönnek többet. A feleségem sem bírta a tűt. Pedig véradás után feldobódik az ember.

– Ismert valakit, akinek...
– Nincs értelme hálálkodni. Jólesik adni, még ha vér is az. Ahogy az ajándékokkal szokott lenni. Ez akkor is így van, ha mára elfordultak egymástól az emberek. Valamikor 100–180-an összegyűltek a postán (ott dolgoztam sokáig) és jó légkörben folyt a véradás. Fapriccseken feküdtünk ugyan, azok néha összecsuclottak alattunk, de jó volt. Abban az időben Vietnamba is vittek tőlünk vért. Innen a vicces kérdés: mi történt azzal a vietnami munkással, aki magyar vért kapott? Hát nem akart többet dolgozni...

A meghívottak több mint harmincszor adtak már vért
Fotó: Czeplédi Zsolt
1999. nov. 23.

A legszorgalmasabb véradók

Debrecen (HBN) – Több mint harmincszor adott vért az a 257 hajtú-bihari lakos, akiket hétfőn a véradók napja alkalmából rendezett ünnepségen tüntettek ki a Kölssey művelődési központ színháztermében.

A leghűségesebb véradóknak járó kitüntetést gálaműsorral egybekötött rendezvényen adták át, ahol Jjvárosy Andrásné, a Vöröskeleszt városi szervezetének titkára hangsúlyozta: a meghívott vendégek mellett annak a félezer embernek is köszönetet kell mondani, akik tíz-húsz alkalommal adtak már vért. Az ünnepségen André Mária háziorvos, Szatmári Sándor, Létavértes polgármestere, Bacsoné Nagy Mária, a Deko-Food véradás-szervezője, valamint Katona Jánosné, Nyíracsa lakossági szervezője is elismerésben részesült véradás-szervezői munkásságáért.

[Árnyékvilágok](#) | [Szerkesztő](#) | [Fotó](#) | [Jelentkezni](#) | [Hírek](#) | [Érdeklődés](#) | [Ajánlatok](#) | [Magyarországi](#) | [Közélet](#)